

sagde: „Folkethinget har anlagt en Sag, det er traadt op som Part i denne Sag“ — det staaer virkelig saaledes i Tidenden, Sp. 2261 — men i den Henseende troer jeg, at det ærede Medlem befinder sig i en Vildfarelse. Naar Folkethinget beslutter en saadan Anklage, handler det ikke anderledes, end som Dyrigheden ellers gjør i sædvanlige Tilfælde; ligesom Dyrigheden, fordi den har Grund til at antage, at en Lovovertrædelse er skeet, beslutter, at en Sag skal anlægges, saaledes har Folkethinget her gjort ganske det Samme, og dette stemmer ogsaa ganske med de Udtalelser, som fremkom fra den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds i Mødet her den 26de Marts 1855. Det vilde dog være meget besynderligt, om den Dyrighed, som havde beordret en Sags Anlæg, tillige vilde disponere over en eller anden offentlig Kasse, som den havde Ret til at disponere over, for at forsøge den Actors Salair, der havde ført en saadan Sag; det vilde vistnok findes stridende mod alle sædvanlige Begreber, saaledes som de nu engang maae antages firerede i Rettergang. Der er vel her en Forskjel tilstede, og det er den, at Folkethinget ikke har Ret til at beordre en Actor, men har den Forskjel nu det Allermindste at betyde ved Sagen? Tingen er overordentlig simpel (En Stemme: Det er netop det, det kommer an paa.). Den kunde have faaet Betydning, naar Folkethinget ikke havde kunnet faae Noget til at være Actor, men hvorledes det bag efter kan have den allermindste Betydning, kan jeg aldeles ikke forstaae. Iøvrigt er det tvivlsomt, om ikke Folkethinget igjennem Justitsministeriet eller paa anden Maade kunde faae en Actor beordret; dette henstiller jeg. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds forrige Gang netop rammede Sammet paa Hovedet ved at sige, at, skulle vi her foretage Noget, saa maatte det være, at Thinget privat udrede denne Sum; men hvorledes det ærede Medlem fra dette Raisonnement er kommen til at stemme for Forslaget, det forstaaer jeg ikke. Sagen er efter min Overbevisning aldeles ikke forskjellig fra det sædvanlige Tilfælde, at en Dyrighed har beordret en Sag anlagt; at den Private, for

hvem Sagen er ført, kan gjøre Noget for sin Sagsfører, er naturligvis en ganske anden Sag.

Jeg vender mig nu til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) forrige Gang yttrede; han sagde: „Det er en Folkemening, at Folkethinget har gjort Ret, da det anlagde Rigsrettsactionen“; det er Noget, jeg meget gjerne indrømmer; men han siger endvidere, „det er Enhvers Pligt efter det Udfald, Rigsrettsagen har faaet, at troe, at den har været anlagt med Urette“; men her er det ærede Medlem ganske i den samme Vildfarelse som det forrige ærede Medlem. Det kan ikke være Bevis for, at Sagen er anlagt med Urette, at Bedkommende frifindes. Det er Noget, som meget ofte skeer, at Dyrigheden, naar den finder, at Loven ikke er overholdt, anlægger Sag, og at Bedkommende alligevel frifindes, men denne Omstændighed indeholder ikke noget som helst Bevis for, at Dyrigheden har handlet urigtigt ved at anlægge Sag. Jeg troer iøvrigt, at det er den almindelige Mening, og en Mening, som det ærede Medlem vistnok ogsaa deler, at man, ved at læse Rigsretsproceduren igjennem, maa komme til det Resultat, at Sagen ikke er anlagt med Urette. Det sidstnævnte ærede Medlem støttede sig ogsaa til, hvorledes man vilde tale om denne Sag uden for Salen. Dette er en Betragtningssmaade, jeg i det Hele taget ikke ynder; men naar det ærede Medlem engang har ført os ind paa denne Vej, skal jeg ogsaa følge ham. Jeg vil ikke tale om dem, som overhovedet ikke selvstændig kunne dømme om offentlige Anliggender, ei heller om de Retslærde eller Politikere, men om Folk i Almindelighed, som have sund Dømmekraft og god sund Sands. Naar jeg nu tænker mig, at disse Folk læse Rigsdagstidenden og see de overordentlig svage Grunde, hvorpaa man støtter den her foreslaaede Bevilling, mon de saa ikke let kunde komme til at troe, at her er et lille Coterie i Folkethinget, som af personlige eller politiske Grunde vil have denne Sag fremmet, eller maaskee man vil troe, at Folkethinget paa denne Maade vil de lægge sin Uvillie og Utilfredshed med Rigsrettsdommen for Dagen, men man vil da sikkert ogsaa mene,